

[Слайд 1]

**ПУБЛІКАЦІЙНА АКТИВНІСТЬ НАУКОВЦЯ:
КЛЮЧОВІ МОМЕНТИ УСПІШНОСТІ**

*Киричок Ірина Василівна
директор Наукової бібліотеки
Харківського національного медичного університету*

[Слайд 2]

Основними критеріями ефективної діяльності науково-дослідних установ є міжнародне визнання отриманих наукових результатів, публікаційна активність окремих співробітників, структурних підрозділів та колективів в цілому.

В практику управління розвитком наукових досліджень введено показники публікаційної активності вчених – індекси цитування та імпакт-фактори журналів, включених до наукометричних баз. Наказом Міністерства освіти і науки України від 17.10.2012 № 1112 визначено вимоги до публікування результатів дисертацій, серед них є обов'язковою наявність публікацій у профільних електронних виданнях та у виданнях, включених до міжнародних наукометричних баз, таких як Web of Science, Scopus.

Якою має бути наукова стаття? На що звернути увагу при її написанні та оформленні? Що необхідно врахувати, щоб стаття була все ж таки опублікована у журналах, які індексуються у наукометричних базах, і як обрати потрібний журнал? На ці питання я спробую відповісти у своїй доповіді.

[Слайд 3]

Спочатку декілька критеріїв оцінки вагомості наукових досліджень. Інструментом оцінки ефективності діяльності вченого є індекс наукового цитування – прийнятий у науковому світі показник вагомості праць вченого і являє собою кількість посилань на його публікації у наукових періодичних виданнях, що реферуються. По-перше, індекс характеризує ступінь актуальності і важливості проведених досліджень для тих галузей знань, в яких працюють певні вчені або наукові колективи. По-друге, високий індекс цитування певною мірою служить

офіційним визнанням науковою спільнотою конкретного вченого і підтвердженням його пріоритету. Наявність у науково-освітніх установах вчених, що мають високий індекс цитування, говорить про ефективність і результативність діяльності установи в цілому.

[Слайд 4]

У 2005 році в якості альтернативи класичному «індексу цитування» – сумарній кількості посилань на роботи вченого, запропонований новий наукометричний показник, який отримав назву індекс Гірша (Хірша), критерій Гірша або h-індекс.

Критерій заснований на врахуванні кількості публікацій дослідника і кількості цитувань цих публікацій. Формула представлена на слайді.

[Слайд 5]

Наприклад, h-індекс який дорівнює 3, означає, що вченим було опубліковано щонайменше 3 роботи, кожна з яких була цитована 3 і більше разів. При цьому кількість робіт, цитованих меншу кількість разів, може бути будь-якою.

До переваг індексу Гірша відносять той факт, що він буде однаково низьким як для автора однієї суперпопулярної статті, так і для автора безлічі робіт, цитованих не більше одного разу. Тож, якщо у автора опубліковано 100 статей, на кожную з яких є лише одне посилання, його індекс Гірша дорівнює 1. Таким же індекс Гірша автора, що опублікував одну статтю, на яку посилалися 100 разів. Цей показник буде високим лише для тих, у кого достатньо публікацій, і всі вони (або, принаймні, більшість з них) досить затребувані, тобто часто цитуються іншими дослідниками.

Звичайно, значення індексу Гірша істотно залежить від галузі науки та віку дослідника. У вчених, що працюють у галузі біології і медицини він набагато вище, ніж у вчених-фізиків, хіміків, математиків і тим більше у вчених, які працюють у галузі машинобудування. Наприклад: у визнаних вчених в галузі фізики індекс Гірша має бути вище 10; у нобелівських лауреатів він становить близько 60 і вище; а у найуспішніших зарубіжних вчених, які працюють в галузі машинобудування, – не перевищує 15.

[Слайд 6]

Імпакт-фактор – формальний чисельний показник важливості наукового журналу, який щорічно обчислюється Web of Science і оприлюднюється в журналі Journal Citation Report. Він показує, скільки разів в середньому цитується кожна

опублікована в журналі стаття протягом двох наступних років після виходу. Імпакт-фактор журналів, в яких опубліковані результати наукових досліджень, істотно впливає на оцінку цих результатів.

Розрахунок імпакт-фактора WoS заснований на трирічному періоді. І представлений на слайді. При його розрахунку WoS враховує не всі публікації, а тільки такі, що «можуть бути цитованими», тобто дослідницькі статті та наукові огляди. Не враховуються цитування у деяких типах статей, таких як редакційні замітки, новини тощо.

[Слайд 7]

Як підвищити свої наукометричні показники? Як написати статтю для міжнародного журналу? І як вибрати журнал для публікації? Я зазначу ключові моменти в рекомендаціях експертів: Мартина Дембовського, представника видавничої компанії Emerald у країнах Східної Європи; Ольги Володимирівни Кирилової, члена Експертної ради з відбору видань до бази даних SCOPUS; Галини Петрівни Якшонок, керівника партнерських програм видавництва Elsevier та інших фахівців.

[Слайд 8]

Отже, для підвищення наукометричних показників необхідно:

- Перше – щоб Ваші роботи цитувалися іншими вченими у свої роботах, тому про них повинні дізнатися якомога більше вчених.
- Розширювати «географію» своїх публікацій не тільки на українському, а й на міжнародному рівні, і друкуватися у виданнях, які індексуються за кордоном.
- Друкуватися з іноземними співавторами, шукати колег, які працюють у Вашій предметній області, працювати з ними над спільними проектами.

Якщо Ви обираєте у співавтори зарубіжних колег, то:

- Необхідно детально вивчити предметну область, в якій вони працюють, вона повинна максимально збігатися з Вашою.
- Співавтор з Європи або Америки має переваги.
- Перед тим як запропонувати співавторство, дізнайтеся індекс Гірша потенційного співавтора. До речі, багато електронних ресурсів і журналів пропонують автоматично підібрати співавтора за Вашою тематикою; а деякі електронні журнали пропонують своїм авторам розмістити оголошення на тему «Шукаю співавтора».

Вагомість деяких робіт значно зростає у результаті колективної роботи над нею.

У цьому випадку слід пам'ятати про важливі моменти, а саме:

- Бути уважними, коли об'єднуються разом частини роботи, написані різними людьми – необхідно відредагувати, щоб гарантувати логічність викладу, уникнути дублювання і суперечливих тверджень.
- Обов'язково узгодити зі співавторами автора з листування і порядок імен авторів в публікації.
- Цитувати свої роботи в рамках допущеного максимуму (не більше 30% від усього пристатейного списку, тобто якщо у Вашому пристатейному списку 30 робіт, то цитування на свої роботи не повинно перевищувати 9-ти джерел). Краще посилатися на свої статті з перекладних версій журналів, які відслідковують WoS та Scopus.
- Треба приділяти особливу увагу оформленню назви, анотації, списку використаної літератури.
- Використовувати у бібліографії до статті якомога більше посилань на іноземних авторів. Це, по-перше, говорить про те, що Ви цікавитесь світовими дослідженнями і не замкнулися тільки на дослідженнях всередині своєї країни. По-друге, оформлення списків латиницею дає можливість цитування іноземними авторами.

[Слайд 9]

В першу чергу редактори і рецензенти будь-якого престижного видання аналізуватимуть якість змісту статті. Якщо тематика статті, цікава, дослідження актуальні й сучасні, то, як правило, видавництво йде назустріч автору. Тож, перш за все автору слід переконатися, що його дослідження буде цікавим світовій науковій спільноті.

[Слайд 10]

Як правильно опублікувати результати своєї роботи? Вирішення цих питань в свою чергу впливає на публікаційну кар'єру вченого. Я зазначу головні аспекти міжнародних вимог до оформлення статті.

Необхідно визначити тип своєї роботи, її обсяг. На слайді представлені вимоги до основних типів статей на прикладі видавництва Ельзевір:

Повна стаття – це стандартний формат для завершених наукових досліджень – припускає 8-10 сторінок, 5-8 малюнків, від 25 до 40 посилань.

Коротке повідомлення – не більше двох з половиною тисяч слів, може містити 2 малюнки або таблиці і як мінімум 8 посилань.

Оглядові статті – критичне узагальнення будь-якої дослідницької теми: зазвичай 10 і більше сторінок, від 5 і більше малюнків, 80 посилань. Таку статтю вважають гарним способом зміцнення наукової кар'єри. До того ж оглядові статті цитують частіше, ніж інші роботи.

[Слайд 11]

Після визначення теми і змісту дослідження, необхідно сформулювати назву:

- Вона має бути лаконічною, конкретною та інформативною: найкраще читаються і цитуються статті з назвою з 6-10 слів, довга назва читається найгірше.
- У назві варто описувати тільки проблему, яка вирішується в статті.
- Сформулювати назву необхідно так, щоб вона містила якомога більше ключових слів. Використовуйте релевантні та відомі для зарубіжних колег терміни.
- Якщо в назві є міри вимірювань, слід використовувати систему СІ.

Експерти не рекомендують використовувати у назві загальні слова, такі як «деякі аспекти», «загальні питання» тощо, а також загальноприйняті скорочення та аббревіатури, незрозумілі світовій спільноті.

[Слайд 12]

Особливу увагу слід звернути на складання авторського резюме (або анотації). Необхідно скласти ясну і повну анотацію, яка містить основні ключові слова і відповідає вимогам обраного журналу за параметрами змісту і обсягу роботи;

Анотація англійською – це дуже важлива самостійна частина статті. Для перекладу не слід використовувати автоматизовані перекладачі. Англійська мова має бути професійною, високого рівня. Рекомендований обсяг анотації – від 100 до 250-ти слів

З урахуванням вимог журналів анотація повинна бути:

- інформативною (не містити загальних слів);
- оригінальною (не бути калькою україномовної анотації);
- змістовною (відображати основний зміст статті і результати досліджень);
- структурованою (слідувати логіці опису результатів в статті).

На слайді – приклад структурованого авторського резюме: його структура відображає загальну структуру статті; виділені Передумови, Методи, Результати і Висновки. Обов'язково даються ключові слова

[Слайд 13]

Розглянемо побудову статті. Редактори зарубіжних видавництв приділяють увагу її структурованості, яка містить основні розділи: Введення, Літературний огляд, Експериментальні або теоретичні дослідження, Висновки. Інформація в розділах не повинна повторюватися.

Якщо автор використовує алгоритми або дослідження, добре відомі у його предметній області, не варто приводити їх докладний опис, краще дати посилання або згадки про них і обов'язково дати посилання на всю інформацію, яка не належить йому особисто.

[Слайд 14]

Отже детальна **структура статті:**

У вступі вказати до якої галузі науки (або виробництва) відносяться дослідження, про які йде мова; обґрунтувати актуальність проблеми, яку вирішує автор.

Далі розкрити постановку проблеми в загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями.

Літературний огляд – дуже важливий розділ у міжнародній практиці, показує на скільки автор обізнаний з дослідженнями у певній предметній області. Літературний огляд, насичений посиланнями на іноземні джерела, означає, що він добре орієнтується у своїй темі не тільки в межах вузького кола вишу або країни, але й знайомий з проблемою на міжнародному рівні.

[Слайд 15]

Основна частина повинна мати назву, що відображає суть роботи, формулювання цілей статті (або постановку задачі), виклад основного матеріалу з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів.

Апробація результатів досліджень. У цьому розділі висвітлюються отримані у ході дослідження результати – приклади конкретних рішень, що дозволяють оцінити адекватність запропонованих теоретичних рішень та їх практичну значимість. Можна зазначити, в умовах якої галузі були або можуть бути впроваджені результати

досліджень, і привести конкретні приклади реалізації, експериментальні або теоретичні дослідження.

Висновки – найважливіша частина, де наводяться тільки висновки за статтею, які не повинні містити описів алгоритмів, методів, досліджень і повторювати інформацію з інших частин.

[Слайд 16]

На слайді приклад структурованої статті з основними розділами. Зверніть увагу, структура авторського резюме відповідає структурі самої статті.

[Слайд 17]

Бібліографія до статті (або пристатейна бібліографія) – дуже важливий елемент, адже є інструментом цитування наукових досягнень вчених. Звертаю увагу, що іноземні ресурси і журнали не працюють з кириличним текстом і стандартом 2006 року, який діє на території України.

- списки пристатейної бібліографії бажано перекладати англійською, а не робити транслітерацію – це дозволить цитувати джерела.
- варто уникати використання посилань на вітчизняні стандарти й документи – краще використовувати посилання на статті у періодичних виданнях.
- якщо використовуються посилання на власні роботи – додайте більше інших джерел.
- чим більше у списку літератури посилань на іноземні джерела, тим краще!

Зробіть посилання повними і правильними – це життєво важливо при їх індексації в базах даних цитування; **якісні посилання – це показник рівня статті!**

[Слайд 18]

На малюнку окреслено посилання на джерела кирилицею. Для того, щоб список пристатейної літератури повністю не виглядав, як показано на малюнку, необхідно правильно оформлювати посилання і використовувати більше іноземних джерел.

[Слайд 19]

У США і країнах Західної Європи не існує держстандартів, є різні варіанти оформлення бібліографічних посилань. Більшість з посібників, або так званих «стилів», розроблені американськими науковими організаціями. Найбільш поширеними і авторитетними в гуманітарних областях є керівництва Американської

психологічної асоціації – APA і Асоціації сучасної мови – MLA, а також стилі Harvard і Vancouver. На слайді наведено приклади опису часто використовуваних стилів.

[Слайд 20]

На сторінці університету Портсмута (Великобританія) представлена спеціальна програма з прикладами бібліографічного опису посилань. Можна вибрати зразки стилів АПА 5-ої або 6-ої редакцій, OSCOLA або Vancouver.

[Слайд 21]

І ще один ресурс – генератор посилань. При заповненні відповідних полів формується бібліографічний опис за Гарвардським стилем. Він є одним із стандартних способів надання інформації. Крім цього на сайті є інструмент перевірки тексту на плагіат.

[Слайд 22]

Звертаю увагу на ще один важливий елемент опису: Цифровий ідентифікатор об'єкту – **DOI** – стандарт позначення інформації про об'єкт (зазвичай, про електронний документ або цифровий об'єкт), представлений в мережі.

DOI – це дані, які містять унікальний ідентифікатор, адресу (або безліч адрес) URL і асоційований з об'єктом набір, що описує його дані (метадані). Він реєструється для об'єкта один раз і залишається незмінним протягом усього його «періоду життя».

Формат DOI зазвичай такий, як представлений на слайді, де ікси та ігреки – числа (кодують видавництво), а набір зет – букви і цифри (кодують журнал і конкретну статтю). На слайді наведено приклади DOI.

[Слайд 23]

Цифровий ідентифікатор об'єкту – засіб, прийнятий в англомовному науковому середовищі для обміну даними між вченими. По суті, DOI – це шлях до документа в загальному інформаційно-віртуальному просторі (як правило, в Інтернеті), для отримання необхідної інформації. В електронних журналах, розташованих на платформі Open Journal System, DOI можна знайти на сторінці статті поряд з іншими метаданими, тобто елементами опису. Його публікують в колонтитулах або на сторінках, як друкованого видання, так і в електронній версії тексту статті. Так, зайшовши на сайт doi.org і зазначивши DOI у полі пошуку, як показано на верхньому

малюнку, система знайде бібліографічний опис статті у першоджерелі – малюнок нижче.

[Слайд 24]

Якщо автор використовує у списку пристатейної бібліографії DOI, то він може бути впевнений, що ця робота буде коректно відображатися в Інтернеті і правильно цитована. Клікнувши на активне посилання, як показано на слайді, користувач зможе ознайомитися з роботою, яку Ви цитуєте, і тим самим більш повно зрозуміти суть теми, яку розкриваєте.

[Слайд 25]

За кордоном суворо стежать за виконанням авторського права і ведуть боротьбу з плагіатом. В Україні постійно зростає кількість установ, які впроваджують у свою практику антиплагіатні системи. До речі, наш університет використовує антиплагіатні системи з 2015 року. Якщо Ви виходите на міжнародний рівень, то це питання стає на перший план. Деякі зарубіжні видання навіть не приймають статтю до розгляду, поки не будуть надані дозволи від людей, на чиї роботи Ви посилаєтеся або використовуєте частини їхніх робіт.

Отже, в першу чергу необхідно детально вивчити всі матеріали з вашої предметної області, для того щоб ненавмисно не використати чийсь розробки. Робіть посилання на всі матеріали, які наводите у своїй статті. Обов'язково укладайте з видавництвами Ліцензійний договір, де обговорюйте права на інтелектуальну власність. Якщо подаєте статтю в електронне видання, авторські права і ліцензійний договір можуть бути укладені в електронному вигляді, але тим не менше вони мають таку ж юридичну силу, як і паперові копії документів.

[Слайд 26]

Існують комерційні та відкриті електронні системи, які дозволяють виявити текстові запозичення у статті. Комерційні системи з високою точністю виявляють запозичення. Ресурси у вільному доступі не дають такої точності, але якщо плагіат явний, це буде видно, що не менш важливо. А головне – всі ці ресурси надають електронні посилання на першоджерела. Таким чином, можна убезпечити себе від використання у статті свідомо плагіатної роботи та впевнитись, чи на всі першоджерела надали посилання.

[Слайд 27]

У ситуації, коли Вашу статтю незаконно скопіювали, Ви можете себе убезпечити лише у тому випадку, якщо маєте документи, що підтверджують Ваші права на роботу. Таким документом може стати Ліцензійний договір. Укладаючи його з видавництвом, уважно вивчайте, яку ліцензію Ви надаєте видавцеві. Інакше можна позбутися всіх прав на свою роботу. Якщо Ви подаєте статтю до електронного видання: при натисканні на кнопку погодитися або поставити галочку, Ви підписуєте електронний варіант і це рівнозначно тому, що Ви підписали паперову копію документа. Експерти радять уважно вивчати документи англійською мовою, знайомитись з усіма нюансами договору.

[Слайд 28]

Посилаючи статтю до журналу, необхідно чітко слідувати інструкції для авторів обраного видання. Варто робити все, як сказано в інструкції до останньої деталі: дотримуватись рекомендованого обсягу статті, не збільшувати його; надсилати тому редактору, на якого вказує журнал (якщо регіональному, то йому, а не головному редактору).

Щоб стаття дійшла до рецензування, тобто не була відхилена головним редактором на першому етапі, необхідно:

- Обирати журнал, який точно відповідає тематиці Вашого дослідження;
- До списків літератури обов'язково включати не менше 50-70% іноземних джерел, винятком можуть бути публікації з регіональної тематики;
- Списки літератури до статті для редактора і рецензента – демонстрація Вашої обізнаності, інформованості про поточні дослідження у даній області, тому цитовані публікації повинні бути якомога більш нові (але і роздувати їх надмірно, без причини, теж не слід);
- Не варто захоплюватись посиланнями на свої роботи, однак, і не треба виключати їх зовсім, якщо публікація є продовженням попередніх публікацій, навіть якщо вони державною мовою.

[Слайд 29]

Експерти акцентують, що професійна англійська мова – це найважливіший показник якості статті: від того, якою мовою вона написана, багато в чому залежить, чи візьме її редактор до публікації. Стаття має бути читабельною, написаною в одному стилі. Для лінгвістичної оцінки бажано дати почитати носію мови. Нагадаю,

що авторське резюме – це перше враження про статтю, тому його складанню потрібно приділити особливу увагу.

[Слайд 30]

Якщо стаття передана на рецензування – це вже успіх! Значить, редактор оцінив її як реальність до опублікування. Якщо рецензент висловився досить різко з приводу статті – слід пам'ятати, що це не стосується особистості автора. Рецензент надіслав зауваження і вимагає внести правки, тож робити їх треба оперативно, не відкладаючи у довгу шухляду.

Треба контактувати з рецензентом, з'ясовувати, якщо не зрозуміли зауваження, надіслати супроводного листа з описом, що зроблено за кожним пунктом зауважень. Зробити все, як вказав рецензент – це шанс довести статтю до публікації. Головне – не опускає руки, не думати, що до автора чіпляються, бо не хочуть публікувати – якби не хотіли, то відразу б відхилили, а не давали на рецензію. Редакторам не хочеться робити зайву роботу безкоштовно – за рецензування за кордоном не платять.

[Слайд 31]

Якщо статтю все ж таки відхилено, треба прочитати відмову уважно і дізнатися чому! Більшість редакторів висловлюються докладно з приводу відхиленої публікації. Зауваження рецензента і редактора – ніщо інше як інформація, необхідна для посилення слабких сторін роботи. Варто запитати про причини відмови, якщо про них не повідомили, або вони незрозумілі. Треба спробувати ще раз, намагатися поліпшити матеріал статті, нарешті – спробувати надіслати її в інше видання. Не слід відступати! Наприклад, з питань бізнесу і менеджменту щонайменше 50% статей не публікуються. А у високореєтингових журналах відхилення становить 80-90%. Хоча б один раз – відмовляють кожному. Головне – не сприймати це як особисту поразку і не перейматися настільки, щоб не спробувати ще.

[Слайд 32]

На сайті Комітету з питань етики публікацій, створеного групою редакторів медичних журналів у Великобританії у 1997, ви знайдете Міжнародні стандарти для редакторів і авторів, Кодекс поведінки і принципів кращої практики для редакторів журналів та інші документи. Найбільші видавничі компанії світу, такі як Elsevier, Springer та інші, дотримуються цих стандартів.

[Слайд 33]

На сайті видавництва Elsevier представлені короткі алгоритми – «крок за кроком» щодо публікації статей і книг. Тут Ви знайдете інформацію як написати наукову статтю, підготувати роботу до публікації тощо. Представлена вся необхідна інформація для авторів, а ще – можливість вибору журналу для надання статті.

[Слайд 34]

І нарешті, науковець постає перед питанням – в якому журналі краще було б опублікувати статтю?

Ви вже чули про таке поняття, як кватиль журналу у наукометричних базах даних Web of Science і Scopus. Адже саме на нього рекомендують орієнтуватись для публікації в зарубіжному рецензованому журналі.

Що ж означає цей термін?

Квартіль – це категорія наукових журналів, які відповідають певним бібліометричним показникам рівня цитованості, тобто рівня його затребуваності з боку наукового співтовариства.

Квартилі журналів у наукометричних базах даних визначаються:

- імпаکت-фактором Journal Citation Reports – для бази даних Web of Science;
- SCIMago Journal Rank – для бази даних Scopus.

Рейтинг журналів проводиться щорічно. Журнали розподілені за різними науковими областями і тематичними рубриками, у Scopus – їх понад 350, у Web of Science – близько 250.

[Слайд 35]

Всі журнали ранжуються за величиною імпакт-фактора і SCIMago Journal Rank і потрапляють до того чи іншого квартиля (тобто, чверть): від першого (найвищого) до четвертого (найнижчого). Перші два є найбільш високими, до них відносяться найвідоміші та авторитетні журнали. Статті в них характеризуються не тільки високим рівнем унікальності наукових досягнень і глибоким аналізом проблеми, але й чіткою структурою, науковим стилем викладу, використанням сучасного методологічного апарату.

Квартилі 3 і 4 об'єднують журнали невисокого рейтингу. Але це не означає, що вони погані, приймають до друку все без розбору і публікуватися в них можна без проблем. Ставлення до всіх публікацій журналів 3-го і 4-го квартилів досить суворе,

і всі проходять через кваліфіковане та об'єктивне рецензування, а іноді навіть у кілька етапів.

[Слайд 36]

6 березня 2019 року вийшла Постанова КМУ № 167 «Про проведення експерименту з присудження ступеня доктора філософії», в якій зазначено вимоги до публікації основних наукових результатів дисертації, що повинні бути висвітлені не менше ніж у трьох наукових публікаціях. Зараховується робота у виданні, віднесеному до першого, другого та третього квартилів, і вона прирівнюється до двох публікацій у наукових виданнях інших держав, які входять до Організації економічного співробітництва й розвитку та Європейського Союзу.

Рейтинг SCIMago розраховується тільки для тих журналів, які індексуються в базах протягом достатнього часу, необхідного для їх розрахунку. Журнали, включені в бази нещодавно (1-2 роки тому – для Scopus і близько 4-х років тому – для WoS), цього показника ще не мають. З цієї причини «молоді» журнали виявляються в нижніх квартилях – третьому і четвертому і перебуватимуть там, поки не буде підрахований імпакт-фактор.

До того ж треба мати на увазі, що індекс цитування, як і величина імпакт-фактора журналів багато в чому залежать від галузі знання. Тож спочатку необхідно обрати з баз даних журнали, які найбільше підходять за темою дослідження та іншими параметрами, а вже потім дивитися на квартиль, в якому вони знаходяться.

[Слайд 37]

Як це виглядає на практиці?

Пропонуємо вам зайти на сайт SCIMago Journal Rank, перейти на сторінку рейтингу журналів і ознайомитись з журналами, які розташовані за квартильями – від 1-го до 4-го. Їх досить багато – понад 34 тисячі.

[Слайд 38]

На сторінці можна зробити сортування за науковими предметними областями, наприклад, за медициною, а далі вже обирати необхідний вам журнал. У профілі журналу, який з'явився на екрані, вказані всі його тематичні категорії з посиланням на списки журналів з відповідними квартилями.

[Слайд 39]

І на закінчення зазначу, що більш детально з рекомендаціями експертів з написання і публікації статей Ви можете ознайомитися в їх роботах, представлених на цьому слайді, – всі вони доступні в мережі Інтернет.

[Слайд 40] Бажаю всім успішної публікаційної кар'єри!